

ČÍSLO ŠESTÉ

KOMENTÁŘ K SOUČASNÉ SITUACI

Ledy se hnuly! Lidé se konečně stávají skutečnými tvůrci své budoucnosti, přestože se tak prozatím děje způsobem, který je společensky neúnosný a tedy i dočasný. Každému je poskytnuta příležitost vyjádřit se a kdo má něco na srdci, bez obav s tím může vystoupit na veřejnosti, takže se diskutuje, jedná se a zvažuje se další postup. Byla sepsána spousta prohlášení a petic, vybírají se podpisy a davy obsadily ulice opuštěné pořádkovými silami. Stává se a během stávek se vyjasňují platformy účastníků těchto protestních akcí. Nabízí se tedy přímo otázka, k čemu je dobré další prohlášení, když bylo koneckonců jedno již uveřejněno v minulém čísle I.D. Ústřední pasáží většiny dnešních proklamací bývá souhlas či nesouhlas protagonistů s určitými celospolečenskými jevy, přičemž na prvním místě vždy stojí onen záchvat sil ministerstva vnitra 17. listopadu na Národní třídě v Praze. Na uvedení širších souvislostí všech dnešních událostí nezbyvá pochopitelně místo. Ostatně není ani čas a chuť pozastavovat se podrobněji nad dílčími problémy, když spád událostí nabral neuvěřitelné tempo. Přesto se domnívám, že bez čekání na "historický odstup" je třeba podtrhnout některé aspekty současného vývoje, které v návalu potřebnějších záležitostí poněkud unikají pozornosti. Předně bych chtěl zdůraznit, že i já odsuzuji brutalitu vygumovaných meziků, jejichž jedinou schopností je mlátit lidem - ani ne tak z nějakého přesvědčení, že dělají dobrou práci, ale spíše z pocitu moci získané bez zásluh a nadto i předčasně. Myslím si současně, že z hlediska rozšíření demonstrací a s nimi i škály požadavků vůči představitelům režimu, se dá na prvotní požadavek - tedy na žádost o přešetření adekvátnosti zásahu policie a potrestání viníků krveprolití - pohlížet jako na spouštěcí ventil celospolečenských přeměn. Až příliš jsem si vědom, že bez toho, co odsuzuji a co teď odsuzuje drtivá většina národa, by nebyla žádná šance na rozvinutí dialogu s vládními kruhy a že bychom setrvali bůhvíjak dlouho sice v návenek nekonfliktní ale niterně bezvýchodné a lidsky nedůstojné formě existence. Proto ti, kdo svou krví zahájili bourání "berlínských zdí" v našich podmínkách, jsou skutečnými hrdiny těchto dnů, stejně jako všichni ti, kdož šli do ulic neohlížeje se na to, zda za nimi stojí nějaký ÚV, či nikoliv. Mám proto silný dojem, že část "diskutujících" a "budovatelů lepší budoucí společnosti" čerpá své přesvědčení pouze z toho, že cítí za sebou podporu mnoha organizací a možná už dopředu kalkuluje s teplým místěčkem v příštím uspořádání společenských poměrů. Samozřejmě to není nic objektivního - takového "převlékání kabátů" jsem byl svědkem dvakrát jen během svého života, ale chtěl jsem jen upozornit, že ve víru emocí a nadějí nepozorují upřímně smýšlející občané tyto postranní machinace a předstírání. Dostávám se tak až k úplně paradoxní poloze, kdy se mi zdá, že mnohem více osobní statečnosti projevili ti, kteří zůstávají na dřívějších, byť podle mého úsudku zkorumpovaných a vývojem překonaných pozicích, než ti, kteří si připnuli rychle trikoloru a pronesli vzletný projev vedený v intervalu toho, co si už dovolili prohlásit jiní. O to více vystupuje do popředí předchozí aktivita lidí jako Václav Havel, Jarm. Ružička apod., kteří mnohokrát posloužili jako terč nevybíravých útoků těch, kteří je nyní spolu s ostatními oslavují. Stejně tak nezbyvá než vysoce ocenit působení polské Solidarity, která už v dobách nesrovnatelně složitějších /Bržněvova despotická vláda/, probíjela Polsku cestu na práh "evropského domu" a předvedla okolním "satelitním" východoevropským zemím, jak se vysmeknout z náruče "ruského medvěda." Nic na tom nemění fakt, že nebýt současného sovětského vedení, mohla situace v Polsku dopadnout všelijak. My v Československu přicházíme se zásadními změnami jako jedni z posledních a musíme si uvědomit, že o to rychleji by se měly dotáhnout do konce. Počítejme s tím, že rozložení sil v sovětské společnosti nemusí být zdaleka definitivní, že působí stále dost destabilizačních faktorů, jak z národnostních pozic, tak i

uvnitř samotného ÚV KSSS. Abychom si pojistili už vydobyté svobody /je jic zatím velmi poskrovnu/, je třeba využít příznivých okolností a fixovat získaná práva tak, aby je ~~žik~~ ani případné negativní změny v SSSR nedokázaly opět vrátit do rukou cizích přísluhovačů. Proto nemají valný význam ta prohlášení, v nichž se kladé pouhopouhý požadavek na potrestání viníků pátečního masakru. Dá se totiž očekávat, že vláda donucena tlakem ulice skutečně přistoupí na prošetření zášahu oddílů PP a pak by byli nuceni ti, kdož již nenanesli jiný požadavek, ustoupit od pokračování nátlakových akcí, neboť dodatečné rozšiřování programu by nesvědčilo o politické prozíravosti dané organizace. Má-li se něco skutečně reformovat, pak je nezbytné vyslovit se zejména za uspořádání svobodných voleb a odstoupení současného vedení, jakož i za důslednou kontrolu činnosti všech složek ministerstev vnitra civilními orgány. A jestliže pojmy jako svobodné volby, pluralita, nezávislé odbory nebyly dodneska socialismu vlastní, pak nevím, proč otevřeně nepřiznat, že se s těmito požadavky jedná současně i o demontáž tohoto socialismu. RP hlásá, že vláda přistoupí na dialog s každým, komu jde o socialismus, což pro ni patrně znamená, že bude jednat jen s těmi, kterým jde o zachování privilegií jediné strany, dosavadní systém voleb a odbory řízené KSČ. Demontáž socialismu neznamena ovšem nějaký návrat ke kapitalismu. Udivuje mne, že se dnes pohlíží na termíny kapitalismus a socialismus jaksi absolutně, bez odstínění různých modifikací jak jednoho, tak druhého systému. Kolik je tedy vlastně socialismů- dva, tři? A kolik kapitalismů? Je patrné, že takto položený dotaz postrádá jakýkoliv smysl, stejně jako tvrzení, že pravý socialismus je jen jeden, ten náš československý. Neobstojí ani ústupěk v podobě připuštění, že každý stát si hledá svou specifickou cestu k socialismu. Je-li tomu tak, proč jsme se dosud nikde nedočetli, na jaké bázi nebo podle jakých stanov hledáme tuto cestu my. A čím se liší specificky český socialismus od specificky německého, maďarského apod. V epoše 20. století souvisí- díky sbližování obou rozdílných hospodářských a politických bloků vše se vším do té míry, že podle mého nelze už přísně ohraničovat, co je ještě socialismus a co už kapitalismus. Oba systémy ve své "čítankové" podobě už dávno neexistují a prvky, jimiž byly charakterizovány, se prolínají v kobou formacích. Ale raději zpět k československé problematice.

Ani mě příliš nepřekvapuje nejednotnost národa v těchto okamžicích. Fak že v pražských ulicích či na Václaváku stálo 200 000 lidí není ještě důkazem, že všichni táhnou za jeden provaz, i když připouštím, že v Praze může být situace jiná, než v menších městech. Do stávky vstoupili studenti a herci- dělníci zatím vyčkávají a slyšel jsem dokonce názor z jejich řad, kter mne definitivně přesvědčil o rozděleném národě. Právilo se v něm, že když se hercům nechce hrát, ať jdou pracovat. Nic odpornějšího už snad nemohla česká dělnická lebka vyplodit. Domnívám se, že spousta dělníků bere stávky studentů a herců jako projev lenosti, odporu k práci a jejich provolání k vládě jako záminku k tomu, aby se mohli co nejdéle flákat. Je to ostudné nařčení a bohužel přivedlo mluvčí herců k prohlášení, že vše bude nahrazeno, že se nikdo nemusí obávat o nesplnění plánovaných herních plánů. Jenže proč by se vlastně měli herci dělníkům zodpovídat? Skládají snad oni hercům účty za výrobu zmetků, pracovní dobu proseděnou po hospodách nebo zneužívání státem svěřených prostředků k soukromým účelům? Ne, neskládají a nikdo to po nich ani nežadá! Stejně tak jsem odposlechl i názor na studenty: "Je ště nic nevybudovali a už chtějí stávkovat." -další do nebe volající absurdita. Mají snad stávkovat až těsně před důchodem? Za co? Snad jediné za zvýšení penze! Anebo jinak: Zajímalo by mě, kdy si dotyčný občan představuje, že by získali lidé právo stávkovat - tedy kolik toho člověk musí vybudovat, aby si mohl říct: tak dost a teď si vymyslím něco, za co si krásně zastávkuji. Nesmysl za nesmyslem! O tom jsem však ani nechtěl psát. Přemýšlel jsem spíše nad tím, proč se i v této vypjaté době složky národa vzájemně osočují a nedávěřují si. Napadlo mě, že kořeny rozpolcenosti sahají hluboko do historie, řekl bych až do počátků "budování socialismu" v naší zemi. Zánik politické scény v důsledku usurpace moci komunisty nikterak nezlikvidoval potřebu lidí o něco zápasit, ani touhu podílet se třeba jen na

patrným podílem na skutečném řízení politické a ekonomické sféry společnosti. Tehdy se však nedalo ani v nejmenším jít proti proudu a tak se nahromaděná síla použitelná k politickým zápasům vybíjela ve vzájemné revnivosti a vzdalování se jednotlivých sociálních složek obyvatelstva. To komunistům pochopitelně spíše vyhovovalo, i když tento niterný a navenek nepřilíhpatrný rozkol nebyl určitě jejich ústředním cílem - tím bylo pojišťování a udržování veškeré moci ve státě a její důsledná centralizace. Přesto všechno se v roce 1968 ukázalo, že to s jednotou národa nevypadá ještě tak špatně. Vstup intervenčních armád zahradil během dne veškeré ostny konfliktů plynoucích z výše uvedených totalitních praktik vládnoucí strany. Tehdy šli v průvodech všichni: Slováci, Cikáni, rolníci, dělníci, inteligence, příslušníci národnostních menšin, věřící i nevěřící - prostě národ se jakoby obnovil ve své přirozené, vlastenectvím prochnuté podobě. Dnes je situace zase jiná a někdy si až člověk přeje, aby k nám zase někdo přijel udělat "pořádek". Vnucuje se také pocit, že český národ není schopen dospět vlastními silami k onomu sjednocení, které má obrovský význam v krizových momentech společnosti, jaké právě prožíváme. Teď nemám na mysli jednotu názorů a politického vystupování, ale sleduji tímto stále jen ono nesmyslné a hloupé dělení na dělníky/ ti se ještě dále diferencují na horníky// viz ono: Jsem havíř a kdo je víc/ a ostatní/ a inteligenci, na umělce/ ti podle dělníků nic nedělají/ a jiné sociální skupiny obyvatelstva. Ať si probiha každý hájí svůj názor, ať tvoří organizace z lidí s podobnými hledisky, ale ať už zavřou zuby ti, jejichž jediným posouzením situace jsou argumenty, o nichž jsem se zmínil dříve.

Závěrem se ještě dotknu otázky stávek. V normálně fungujícím ekonomickém systému je stávkový běžným jevem a současně i ústavně uznaným nástrojem boje dělníků jak za lepší sociální podmínky, tak i za prosazení politických programů. Jestliže se dnes v ČSSR "pánové nahore" bojí stávky, svědčí to o ekonomické slabosti státu a prohlašují-li stávky nebo už jen pouhé organizování stávek za nezákonné, ukazují tím v pravém světle, jak to mysleli s právem na stávku, které přece bylo dávno uzákoněno. Těmito úvahami bychom dospěli až k otázce odborů, v jejichž kompetenci by mělo být realizování případného zastavení práce v souladu se zákonem, přičemž ovšem ROH šlo pokaždé na ruku KSČ, která žádné stávky nepotřebovala. Z toho je vidět, jak důmyslně začalo v Polsku odbourávání socialistických přežitků - v první řadě se ustavovaly nezávislé odbory, aby tak daly volný průchod stávkám, jako prostředkům nejúčelnějšího a nenásilného nátlaku na vládu. Když už jsem vyslovil sousloví "nenásilný nátlak", uvedu i pár vět o násilí. Předně prohlašuji, že zavrhuji jakékoli projevy, které by vedly k násilné konfrontaci. Byl bych ostatně blázen, kdybych napsal opak, ale tak si to možná mnozí říkají vduchu, když se na toto téma vyjadřují. Ze svých životních zkušeností chápu, že násilí má nezřídka velký vliv na urychlení společenských procesů /i ten to zahájilo násilí/ a hraje také někdy důležitou roli v mezilidských vztazích /minim tím např. případy zásahů VB-viz. Kantorkův fór: "Ani byste nevěřil, jak taková facka urychlí průběh vyšetřování."/. Věřím, že se najde v naší republice dost těch, kteří se třepou na to, aby mohli s komunisty konečně zúčtovat, zakroutit jim krkem a pomstít se za příkoří, které byli nuceni vytrpět v osobním životě. A právě přenést se nad intence svého osobního života je pro některé velmi obtížné či dokonce nemožné. Chtěl bych jim sdělit asi toto: Pokud máme vytvořit skutečně humánní a demokratickou společnost, nelze začít brutalitou a snížit se tak k metodám komunistů z padesátých let i jejich "pomýlených" bliženců po roce 1968, protože bychom se zákonitě dopracovali tam, kam oni v dnešních dnech - do slepé uličky z řad demonstrujícího národa - do situace, v níž se zbabělost snoubí s naivitou a křečovitou snahou udržet si za každou cenu své korýtko.

Tímto činím tečku za dnešním "komentářem". Víím, že mnohé ze zde uvedeného není zcela přesně formulováno a dalo by se napadnout. Nejsem politik a nedokážu myslet v příslušných dimenzích. Přiznám se, že jsem se chtěl mimo jiné svěřit s tím, co mne trápí a na co se při debatách zapomíná. Nemám zájem dělat se vyjímečným, i když si myslím, že někteří z nás k tomuto lákadlu in-

klínují. Vše, co jsem sepsal, jsem prokonzultoval se svým svědomím, což samozřejmě neznamena, že jsem se objektivně nedopustil omylu. To ať posoudí jiní, případně ať napíší své připomínky, odlišné názory nebo ať přímo upozorní na nedostatky této "studie". Já jen děkuji redakci Ilegální demokracie, že mi dala možnost vyslovit názor a přál bych jí v její další osvětové a ideologicky prospěšné činnosti mnoho pracovních úspěchů

J.M.C.

.JSME NÁROD MALOMĚŠŤÁKŮ !

Asi každý příslušník naší početné čtenářské obce již narazil na nedobytnou hradbu, na níž hrdě vlál prapor maloměstáctví. Co si však pod tímto pojmem představit? Rozhodl jsem se ho vyložit tak, jak ho chápu já a jsem si plně vědom toho, že tím za maloměšťáky označím 99% našeho národa.

. Zarážející je rozhodně fakt, kde se v nás vůbec maloměstáctví bere. Vždy podle marxistické ideologie se jedná o jev ryze buržoazní. Únorová revoluce nám tedy už před čtyřiceti lety měla zajistit život zbavený těchto skvrn. Leč ukázalo se, že tyto negativní jevy v občanské veřejnosti nejen neodstranila, ale naopak prohloubila. Bohem národa se stal mamon a lichva/ jak zpívá Jim Čert/. Žijeme věrní heslu: Po nás potopa! Dokonce se nám ještě podařilo uvést v život i 2000 let starý výrok řeckého filosofa Empedokla, který tehdy pravil: Lidé se chovají tak, jakoby měli žít věčně. Podobáme se tedy obyvatelům Empedoklova rodného města Akragantu na Sicílii, které patřilo k jednomu z nejbohatších, až postupným úpadkem úplně zaniklo? Zatím tomu bohužel všechno nasvědčuje. A nejhorší na celé této situaci je, že se nemůžeme vymlouvat ani na režim, ani na jiné vnější tlaky. Všeobecný úpadek společnosti se děje jen a jen vinou společnosti. A že toho využilo pár jedinců toužících po osobní moci? To už je jenom důsledek naší degenerace. Dokonce mám stále dojem, že současný řád v našem státě je neustále lidmi podporován, i když velice obezřetně. Proč? Inu proto, že dokázal "vybudovat" velmi široký kanál, jímž lze v poklidu proplout všemi nástrahami odpovědnosti, rozhodování či vlastního myšlení. Neustále sice slyšíme výkřiky, že to všechno lidem bylo vzato proti jejich vůli. Ale zde je nasnadě velice ožehavá otázka: A bránili se lidé vůbec? Myslím si, že se dokonale spokojili s pachtěním za hmotnými statky. Žijeme univerzální život podle jednotné šablony a ospravedlňujeme se strachem : O místo, o kariéru, o rodinu a další veledůležité faktory spokojeného života. A není to spíše pohodlnost? Pohodlnost cokoliv udělat, říci svůj vlastní názor, o kterém by však bylo nutné trochu přemýšlet? Ale proč taky přemýšlet, když on už to někdo nějak vymyslí, proč něco dělat, když on to už někdo nějak udělá. A jestli to ten někdo udělá a vymyslí špatně? Tak to zase někdo jiný nějak dá do pořádku. Hlavně, že se někdo najde a já si s tím nebudu muset lámat hlavu. Stačí se přece řídit heslem: Kdo nic nedělá, ten nic nepokazí! Prostě jsme odvykli nést důsledky svého jednání. Ostatně najít černou ovci není nic těžkého. Vezme se prostě ten, který je moc vidět. A proto se radši rychle schovám. Takhle se u nás myslí.

A přitom na důsledky své pasivity neustále nadáváme. Sice pákně potíchu, ale přece! Jestliže tedy pasivita ovoce nepřinesla, pak je přinese aktivita. A zde je kámen úrazu! Totiž být aktivní v dnešní společnosti, to znamená ne nějakým způsobem vylepšit, či poopravit, ale od základu změnit styl života. A to je příliš těžké. Proč by se člověk staral ještě o tohle! Však ono se to nějak vyvrbí, změní se vláda a- jak zpívá Jarda Hutka: "... Pak vzpomenem si jak válčili jsme svatě, každý víkend na své chatě, pivo poteče, tak jak kdysi teklo, shodneme se všichni - bylo to peklo..." Je samozřejmé, že se také najdou tací, kteří jednají podle svého přesvědčení, ale to jsou spíše výjimky potvrzující pravidlo. Zbytek národa jim sice drží palce a libuje si, jak to zase jednou těm nahoře natřeli a to je všechno. Hlavně se nenechat do ničeho zatáhnout, být loajální, platit daně a členské příspěvky.

Kde se má tedy vzít ona demokracie, po které všichni jednohlasně voláme? Nevím. Je však také možné, že každý volá jinak !/jeden do vrby, druhý u piva/ a že si každý pod pojmem demokracie představí něco jiného, většinou však zlého, co postihne právě jeho. Dělníka děsí vidina, že by za špatné odvedenou práci dostal přiměřený plat, úředníka fakt, že by ho zrušili, funkcionáře to, že by musel jít pracovat, učitele, že by musel učit a ne memorovat atd. Všichni by prostě najednou ztratili jistotu lhostejnosti a hlavně průměrnosti. Český národ zřejmě nikdy nepochopí pravidlo: má-li být lépe,

musí být před tím, alespoň chvíli hůře. Vezměme si malý příklad: Český turista se vrátí ze Sovětského svazu a všem známým sdělí, že ta přestavba, tak jak ji praktikují u nich, nic nezměnila. Obchody jsou pořád prázdné, peněz je málo a bydlí se po deseti. Ale jakmile vyjevil domorodcům, že je z Československa, všichni Rusové hned začali závistivě o blahobytu. Takovému člověku je potom těžké vysvětlovat, že to, co máme my, tam budou mít za chvíli taky, kdežto my budeme mít to, co oni mají teď. Na principu spokojenosti za každou cenu, stojí také naše socialistická československá přestavba. Provádět však jakékoli "radikální reformy" se snahou o udržení stability reformovaného systému je polovičatost a hlavně velký nesmysl. Český člověk to však postaví rezolutně: V Rusku mají přestavbu a jak to tam vypadá - my máme taky přestavbu a podívejte se! Jaká přestavba je tedy lepší?! Samozřejmě ta naše! Ti nahoře přece jen nejsou takoví hlupáci.

Ne, hlupáci to skutečně nejsou. Ba naopak! Jsou to velicí chytráci, i když dost krátkozrací. Ale pozor! Tohle českému člověku nesmíte říct nebo vás utluče legitimací. A jestli ještě nadhodíte problém svobody, demokracie či lidských práv, pak pánbů s vámi. K čemu demokracii a svobodu? Co to vůbec je? Nic si za to nekoupím ani se toho nenajím. A vůbec - že u nás není svoboda? Chatu jsem postavil ze státního majetku, jezdím na ni služebním autem, do práce si chodím kdy chci a plat mám jako horník - copak tohle není svoboda? A demokracie?! Zajděte si do kterékoli hospody a nad tím pluralismem se vám zatočí hlava! Tak proč se ještě prát za něco, co si nemohu doma zamknout?! Ještě by mě stavěli vedle té pakáže jako Havel /však my víme, jak to bylo za okupace! / a jemu podobní - no ti, co byli nedávno v té televizi! Že se vám tenhle monolog nezdá pravdivý? Pak jste šťastní lidé!

Obávám se, že český národ se nikdy nerozhodne k jednotnému vystoupení a manifestaci svých ideálů. Tím nemám na mysli několik desítek tisíc, ale celý národ! Proto je přísloví: Co Čech, to muzikant, v tomto ohledu naprosto správné. Musíme ho však chápat trochu nadneseně: Každý Čech se v kritické situaci hájí: Já nic, já muzikant. A tohle všechno podle mne s maloměstáctvím úzce souvisí, ač si to mnoho z nás nerado přiznává. A to jsem se vlastně zabýval jen jedním z mnoha aspektů tohoto životního postoje. Teď mne napadá, že se Čechové přece jednou rozhoupou: až nebude co do koryta a nebude pivo! Ale dokud tohle je, i když zdražované, pak přece není ještě zase tak zl

LIDÉ, PŘESVĚDČTE MNE, ŽE SE MÝLÍM!

Horst

X X X X

My k tomu podotýkáme, že předvěčerejším dnem se tento v nedávné době vypracovaný rozbor stal v podstatě historickým dokumentem, z čehož máme pochopitelně radost. Zveřejnili jsme jej proto, poněvadž některé zdárazněné rysy "české povahy" se určitě nevytratily v průběhu týdne, takže si myslíme, že závěrečná výzva je stále ještě aktuální!

X X X X X X

SVĚDECTVÍ NEDÁVNÉHO DNE V PRAZE

Předkládáme vám očitě svědectví studenta AVU Pavla B., který se zúčastnil v prvních řadách manifestace v Praze, konané u příležitosti oslav 50. výročí 17. listopadu 1939 v pátek 17. listopadu 1989, která byla brutálním způsobem potlačena naší policií.

....." Já jsem tam byl také až do toho hrozného konce. Viděl jsem všechny ty zrůdy, které ve smečkách chytaly jednotlivé lidi a jak je bily - nejvíce do hlavy - a kopaly, i když ti už leželi na zemi. Sevřely nás z obou stran, takže nebylo úniku. Byli jsme tam nanažkáni, že se špatně dýchalo a někteří lidé omdlevali. Byly tam i děti. Pak do nás vjížděly obrněným transportérem. Na zemi byla krev, boty a části oblečení. Potom v podloubí udělaly u-ličku, kudy pouštěly jednotlivě a každého přitom bily. Teď si uvědomuji, že jsem neviděl všechno. Neviděl jsem ty ještě větší zrůdy, které vědomě rozhodly o vycvičení zabijáků z lidí psychicky narušených a zakomplexovaných.

jako jsou cny sany, a které daly - teď nevím, zda v jejich případě při plném vědomí- rozkaz k tomuto masakru.

Myslím, že nyní by měl každý něco konkrétního učinit...."

LISTARNA TĚCHTO DNŮ
Redakci "Ilegální demokracie"

Lysohlavy

Věc: Odpověď na vydávání vaší tiskoviny "Ilegální demokracie".

Náhodou se nám dostala do rukou vaše tiskovina již výše uvedeného názvu. Byla jsem já i všechny holky z našeho provozu úplně šokována, jak může něco takového vycházet.

My kategoricky odmítáme podobné ilegální až vulgární tiskoviny snazící se soustavně podrývat naši spravedlivou demokratickou společnost. Myslíme si, že by naše pořádkové síly měly rázněji postupovat a brutálněji zasahovat proti všemu, co hanobí výsledky společné práce, vybudované v nelehkých podmínkách za posledních čtyřicet let.

Jak uvedl v jednom ze svých projevů soudruh Jan Fojtík, jehož projevy vždy pilně v kolektivu studujeme, je třeba kategoricky odmítat a čelit všemu, co naši společnost poškozují a nepouštět se do dialogu s lidmi, kteří pod rouškou prohlubování demokracie, mají v úmyslu desrtrukci a podkopávání základů socialismu v naší vlasti. Myslíme si, že váš omezený, kapitalistickým nepřátelům pochlebující plátek je potřebné v naneseném již duchu likvidovat.

Já i celý náš kolektiv důrazně s vervou síly dělnických mas a lidových milicí a s vervou síly uvědomění, opovrhujeme vaší články typu "IX. celostátní spartakiáda s mezinárodní účastí" už proto, že jedna členka kolektivu se zúčastnila první spartakiády dělnické mládeže Na Maninách v době buržoazní republiky. A vaše comicsy? Hrůza! Patří do kanálů, tak jako patří vaši redaktori i s podobně smýšlejícími individui na šibenice nebo před lidové soudy.

Jsme za stabilizaci a upevnění pořádku v naší milované socialistické vlasti a za znovuvzkříšení pokrokových tradic a národního uvědomění v duchu marxismu-leninismu. Jen tak zdárně můžeme úspěšně čelit nástrahám novodobého imperialismu a jeho dobyvačné politice.

A tímto jsme s pozdravem

Kolektiv umývaček nádobí
školní jídelny při
ZŠ Lysohlavy n/P.

XXXXXXXXXX

My, teroristé, z dolu "Prohraný Únor" se touto formou snažíme plně podporit stávající mocenské složky a jejich zásah proti protistátní demonstraci ze dne 17. ~~října 1989~~ listopadu 1989.

Jelikož se jedná o tytéž elementy, které se již několik let snaží ožerutit a podrývat demokratickou ideu našeho státu, plně souhlasíme s jejich odsouzením. Ostatně pravou tvář oněch rádoby zastánců lidských práv otiskla naše redakce pod názvem "Kdo je Miloš Jakeš", kde se plně odhaluje osobnost tohoto ~~xxx~~ disidenta KSČ v průběhu posledních dvaceti let.

Dále se co nejradikálněji stavíme proti pamfletu "Komunistická internacionála. Nejedná se o nic jiného, než o podrývání stávajícího zřízení a sna-

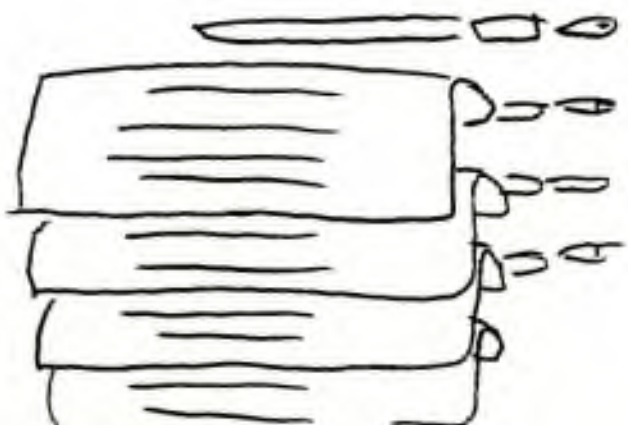
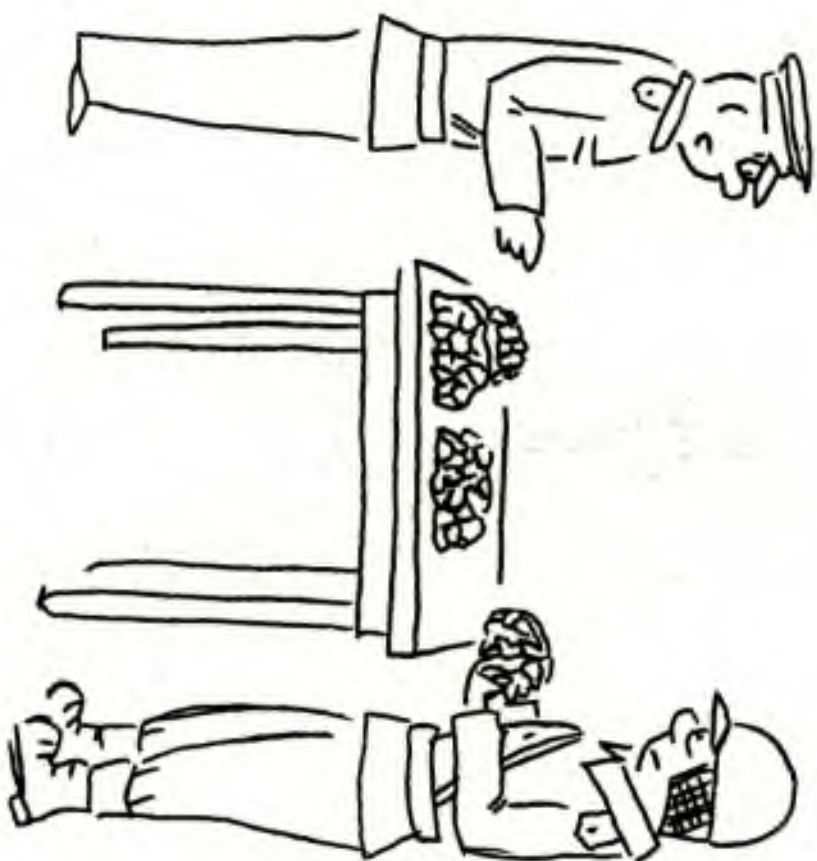
hu znevážit všechno to, co bylo vykonáno.

6002 padesát 4 zaměstnanců

3X (NA TÉMA "DIALOG")

... JEN SI ODLOŽTE, TEN DVEK A NEBUDETE POTŘEBOVAT Y